

Opinió

BROMA PLANA

Arrelats

IGNASI REVÉS

✉ ignasi.revés@somgarrigues.cat

Amb la Judit Pujadó i el Xavier Cortadellas hem escrit *Arrelats. Les famílies més antigues de Catalunya*. En aquest llibre apareix gent que viu a la mateixa casa, com a mínim, des de fa deu generacions.

Jo n'he escrit quatre capítols. Quatre cases de la Catalunya Nova: Cal Miqueló, de Puiggròs (les Garrigues); Cal Bargalló, de Montbrí del Camp (el Baix Camp); Cal Dalmau de Dalt, de la Nou de Gaià (el Tarragonès), i el Mas d'en Gregori i Cal Pellicer, de Porrera (el Priorat).

Què n'he tret, d'*Arrelats*? En primer lloc, que s'ha d'aprofitar tota la informació de les entrevistes. Que no s'ha de llençar cap retall. I encara, que s'ha d'estirar el fil d'aquelles informacions, fets, records, que poden portar –qui sap– a descobertes esbalaïdores. I en segon lloc, que podem ser un país divers, amb paisatges secs o humits, plans o boteruts, amb diferents formes de parlar, però som molt semblants. Només un detall: totes les cases que he visitat tenien cups, botes o estris per fabricar vi. La vinya ens ha arrelat al país.

Per tant, quan brindem amb vi català, ho fem –també– per les nostres arrels.

FACTA, NON VERBA

A qui vendrem la nostra terra?

ALBERT VILÀ ✉ albert.vila@somgarrigues.cat

Fa cosa d'un any, el nostre Parlament aprovava una llei que flexibilitzava (per dir-ho finament) la implantació de les energies eòliques i solars fotovoltaïques, amb el vot a favor de tots els partits, menys un que s'abstenia i un que hi votava en contra. Més enllà de valorar el què, on segurament estarem d'acord que la implantació d'energies renovables és urgent i necessària; o en el com, on la pagesia de les Garrigues que mira cap al futur i tota la resta de gent de la comarca amb perspectiva i sensibilitat en seran crítics, també cal fixar-se en el qui.

Al número 546 del *Som*, es posava noms i cognoms a aquest qui. De qui parlem? Doncs dels de sempre. Per citar-ne un parell, Naturgy (la que abans es deia Gas Natural Fenosa, amb accionistes com Repsol i la CaixaBank, amb seu a València), o Enel, filial d'Endesa, una empresa que va multiplicar per 8 els seus beneficis l'any 2020,

mentre centenars de negocis tancaven i es destruïen llocs de treball en plena pandèmia. N'hi ha més, d'empreses que es barallen per les nostres terres i els nostres termes, algunes amb noms desconeguts, però, si rasquem una miqueta, veiem que qui hi ha darrere són les grans fortunes fetes a partir de l'economia especulativa i estant sempre a prop de qui mana. I això passa a totes les comarques.

Tot això em fa pensar en un concepte per a mi força difús, difícilment acotable, que d'un temps ençà està en boca de la classe dirigent: les estructures d'estat. D'això no hi entenc, però, si ens referim a sobirania nacional i control dels recursos, està clar que són estratègics. Tornant al qui, he de dir que hi ha una excepció: es tracta d'una empresa que opera de forma similar a la resta, però que té una diferència essencial: és pública. Catalana? No, de Noruega. Per tant, si es vol, es pot.

PAKO PÈRA

PERUCHO

TRIBUNA JOVE

Dret a sentir-nos tristos

LAURA QUINTANA

✉ laura.quintana@somgarrigues.cat

Avui vull posar sobre la taula una realitat que estic veient en els darrers mesos. Arran de la pandèmia de la Covid-19, sembla que estiguem més tristos que mai i intentem imposar-nos la felicitat. Al llarg de la nostra vida, hem après a veure la tristesa com una emoció que no volem sentir, la qual intentem evitar a tota costa. I el mateix passa amb la preocupació, la rabia i la frustració. En canvi, sentir-se feliç està relacionat directament amb l'èxit; senyors i senyores, la felicitat és la gran estafa del capitalisme, que ens diu que l'èxit és el camí cap a la felicitat, augmentant així els nostres índexs d'ansietat i depressió. No hauríem de negar les nostres emocions ni infravalorar el que sentim afirmant que "hi ha algú que està pitjor que jo, no tinc dret a sentir-me així". Sí, les coses podrien estar pitjor, però això no vol dir que el nostre dolor sigui insignificant. Acceptar, sentir i després treballar per aprendre a gestionar la tristesa; ser pràctic a la vida és aprendre a gestionar les nostres coses personals. Ara bé, amb això no us animo a estar tot el dia ploriquejant.

LA CULLERADA

El crit que ens precedeix

ÒSCAR BERNAUS ✉ oscar.bernaus@somgarrigues.cat

El tedi i els seus remeis omnipresents. Mirar endins cansa, mirar enrere és feixuc. Mirar endavant és incertesa. El present, fercit de desconfiança, no sembla el millor adob. El tedi, la nosa, el fàstic. Ho canta Baudelaire a les *Flors del mal*. La ferida que pateix una part del nostre món més conegut no és pas nova. Tossudament ens encaixa la solitud: "L'infern són els altres", que deia Sartre. Quedem *sols*: o bé ens hi obliguen o ens hi entafen o bé, simplement, ens mirem a l'espill. A cada toc fúnebre de campana que sentim, se'ns fa més pròxima una hora última d'angoixa. Hi ha qui potser desitja la mort i no la tem. És al cap i a la fi un deslliurar-se dels patiments. Patim perquè volem sotmetre al nostre domini allò que se'ns escaparà sempre: l'altre. Dins d'aquest *altre* poseu-hi el que vulgueu, però reconeguem-nos-hi, nosaltres, també, perquè el dolor ens fa *altres* de

nosaltres mateixos, ens fa cometre errors, dir coses que no calia dir, retirar la paraula a algú que pensem que ens ha fallat, girar l'esquena a qui ens necessitava, fer el sord... Parlo d'un mal que fa mal, que fa que el *nosaltres* perdi una part primordial del seu ser, el "nos", i que quedi només en "altres", desamparadament a la intempèrie, a mercè dels embats dels vents del desig, sense guia. El *nosaltres* ben entès ha d'educar (en el sentit de conduir, àdhuc violentament si convé) el dolor. El *nosaltres*, sinònim de comunió, fa falta avui més que mai. Per quin desert caldrà passar per adreçar-nos-hi? Us proposo el més absurd: el viacrucis, ara que s'atansa la Setmana Santa. Us recordeu encara de les palmes i els palmons? I del crit de Jesús dalt de la creu, tan *sol*? Acompanyar el crit que precedeix tots els crits. Triar. Plorar amb els qui ploren, riure amb els qui riuen. Nosaltres de comunió.